

CONCLUZIILE AVOCATULUI GENERAL

JÁN MAZÁK

prezentate la 18 decembrie 2008¹

I — Introducere

1. Prin decizia din 6 iulie 2007, primită de Curte la 25 iulie 2007, Corte d'appello di Torino (Curtea de Apel din Torino) (Italia) a formulat mai multe întrebări preliminare în temeiul articolului 234 CE, privind, pe de o parte, validitatea Regulamentului (CE) nr. 1347/2001 al Consiliului din 28 iunie 2001 de completare a anexei la Regulamentul (CE) nr. 1107/96 al Comisiei privind înregistrarea indicațiilor geografice și a denumirilor de origine în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 17 din Regulamentul (CEE) nr. 2081/92 al Consiliului² și validitatea Regulamentului (CEE) nr. 2081/92 al Consiliului din 14 iulie 1992 privind protecția indicațiilor geografice și a denumirilor de origine ale produselor agricole și alimentare³ și, pe de altă parte, interpretarea Regulamentului nr. 1347/2001.

2. În special, instanța de trimitere dorește să afle, în esență, prin întrebările adresate dacă, în raport cu cerințele de formă și de fond impuse prin Regulamentul nr. 2081/92, denumirea „Bayerisches Bier” a fost legal înregistrată în temeiul Regulamentului

nr. 1347/2001 ca indicație geografică protejată (denumită în continuare „IGP”) și, dacă este cazul, în ce măsură afectează această IGP validitatea mărcilor anterioare pentru bere în denumirea cărora apare termenul „Bavaria” sau posibilitatea de a utiliza aceste mărci.

3. Întrebările preliminare au fost formulate în cadrul unui litigiu între Bayerischer Brauerbund eV (denumită în continuare „Bayerischer Brauerbund”), pe de o parte, și Bavaria NV și Bavaria Italia SrL (denumite în continuare „Bavaria” și „Bavaria Italia”), pe de altă parte, cu privire la utilizarea de către aceasta din urmă a unor mărci internaționale care cuprind termenul „Bavaria”.

4. O procedură conexă a fost introdusă la instanțele comunitare, respectiv la Tribunal, la 6 decembrie 2007, Bavaria/Consiliul (T-178/06), și la Curte, la 20 martie 2008, Bayerischer Brauerbund (C-120/08). La 6 decembrie 2007 și, respectiv, la 20 martie 2008, cele două proceduri au fost suspendate în așteptarea pronunțării hotărârii în cauza de față.

1 — Limba originală: engleza.

2 — JO L 182, p. 3, Ediție specială, 03/vol. 38, p. 128.

3 — JO L 208, p. 1.

II — Cadrul juridic

[...]

A — Regulamentul nr. 2081/92

(2) Prezentul regulament se aplică fără a aduce atingere altor dispoziții comunitare speciale.” [traducere neoficială]

5. Regulamentul nr. 2081/92 stabilește un cadru de norme comunitare prin care se urmărește protejarea denumirilor de origine și a indicațiilor geografice înregistrate pentru anumite produse agricole și alimentare atunci când există o legătură între caracteristicile produsului alimentar și originea sa geografică. Acest regulament stabilește un sistem de înregistrare la nivel comunitar a indicațiilor geografice și a denumirilor de origine, care le conferă protecție în toate statele membre.

7. Anexa I la Regulamentul nr. 2081/92, intitulată „Produsele alimentare prevăzute la articolul 1 alineatul (1)”, menționează „Berile” la prima liniuță.

8. Potrivit articolului 2 alineatul (2) din Regulamentul nr. 2081/92:

6. Articolul 1 alineatele (1) și (2) din Regulamentul nr. 2081/92 prevede:

„În sensul prezentului regulament, se aplică următoarele definiții:

[...]

„(1) Prezentul regulament stabilește normele referitoare la protecția denumirilor de origine și a indicațiilor geografice ale produselor agricole destinate consumului uman prevăzute în anexa II la tratat, dar și a produselor alimentare prevăzute în anexa I la prezentul regulament și a produselor agricole prevăzute în anexa II la prezentul regulament.

(b) «indicație geografică»: numele unei regiuni, al unui loc specific sau, în cazuri excepționale, al unei țări utilizat pentru

descrierea unui produs agricol sau alimentar:

În sensul prezentului regulament, prin «denumire devenită generică» se înțelege denumirea unui produs agricol sau alimentar care, chiar dacă se raportează la locul sau la regiunea în care acest produs agricol sau alimentar a fost inițial produs sau comercializat, a devenit denumirea comună a unui produs agricol sau alimentar.

- originar din această regiune, loc specific sau țară;

Pentru a stabili dacă o denumire a devenit sau nu generică, se va ține cont de toți factorii, în special de:

și

- care posedă o calitate specifică, reputație sau alte caracteristici ce pot fi atribuite zonei geografice respective și a cărui producție și/sau prelucrare și/sau preparare au loc în aria geografică definită.” [traducere neoficială]

- situația existentă în statul membru de unde provine numele și în zonele de consum;

- situația existentă în alte state membre;

9. Articolul 3 alineatul (1) prevede:

- legislațiile naționale sau comunitare relevante.

„(1) Denumirile devenite generice nu pot fi înregistrate.

În cazul în care, urmând procedura prevăzută la articolele 6 și 7, o cerere de înregistrare este respinsă din cauza unei denumiri devenite

generice, Comisia va publica respectiva decizie în *Jurnalul Oficial al Comunităților Europene*.” [traducere neoficială]

10. Potrivit articolului 13 alineatul (1) din Regulamentul nr. 2081/92:

„(1) Denumirile înregistrate sunt protejate împotriva:

(a) utilizării comerciale directe sau indirecte a unei denumiri înregistrate pentru produse care nu fac obiectul înregistrării, în măsura în care aceste produse sunt comparabile cu cele înregistrate sub această denumire sau în măsura în care această utilizare permite să se profite de reputația denumirii înregistrate;

(b) utilizării abuzive, imitării sau evocării, chiar dacă originea adevărată a produsului este indicată sau dacă denumirea protejată este tradusă ori însoțită de expresii precum «gen», «tip», «metodă», «stil», «imitație» sau de o expresie similară;

(c) oricărei indicații false sau înșelătoare privind proveniența, originea, natura sau calitățile esențiale ale produsului, care figurează pe partea interioară sau exterioară a ambalajului, în materialul publicitar sau documentele aferente produsului respectiv, precum și împotriva împachetării produsului într-un ambalaj de natură să creeze o impresie greșită cu privire la originea acestuia;

(d) oricărei alte practici capabile să inducă în eroare consumatorii cu privire la originea adevărată a produsului.

[...]” [traducere neoficială]

11. Articolul 14 din Regulamentul nr. 2081/92 privește relația existentă între denumirile de origine sau indicațiile geografice protejate și mărci. Articolul 14 alineatele (2) (în versiunea inițială) și (3) enunță:

„(2) În conformitate cu dreptul comunitar, utilizarea unei mărci care corespunde uneia dintre situațiile prevăzute la articolul 13, care

a fost înregistrată cu bună-credință înainte de data depunerii cererii de înregistrare a denumirii de origine sau a indicației geografice, poate continua în pofida înregistrării unei denumiri de origine sau a unei indicații geografice, dacă nu există motive temeinice de anulare sau de revocare a mărcii prevăzute la articolul 3 alineatul (1) literele (c) și (g) și, respectiv, la articolul 12 alineatul (2) litera (b) din Directiva 89/104/CEE a Consiliului din 21 decembrie 1988 de apropiere a legislațiilor statelor membre cu privire la mărci⁴.

(3) O denumire de origine sau o indicație geografică nu se înregistrează atunci când, având în vedere renumele mărcii, notorietatea și durata de utilizare a acesteia, înregistrarea este de natură să inducă în eroare consumatorul cu privire la identitatea adevărată a produsului.” [traducere neoficială]

12. Articolul 14 din Regulamentul nr. 2081/92 a fost modificat prin Regulamentul (CE) nr. 692/2003 al Consiliului⁵, intrat în vigoare la 24 aprilie 2003.

13. Considerentul (11) al Regulamentului nr. 692/2003 menționat prevede în această privință:

4 — JO 1989, L 40, p. 1, Ediție specială, 17/vol. 1, p. 92 (denumită în continuare „Directiva cu privire la mărci”).

5 — Regulamentul din 8 aprilie 2003 de modificare a Regulamentului nr. 2081/92 (JO L 99, p. 1).

„Articolul 24.5 din Acordul TRIPS [Acordul privind aspectele comerciale ale drepturilor de proprietate intelectuală] urmărește nu numai mărcile înregistrate sau pe cele care au fost depuse, ci și cazurile mărcilor care pot fi dobândite prin utilizare, anterior datei de referință prevăzute, în special anterior datei de la care este protejată denumirea în țara de origine. Prin urmare, se impune modificarea articolului 14 alineatul (2) din Regulamentul nr. 2081/92: data de referință prevăzută în acesta ar deveni data de la care este protejată denumirea în țara de origine sau în cea în care a fost depusă cererea de înregistrare a indicației geografice sau a denumirii de origine, după cum este vorba despre o denumire care intră în domeniul de aplicare al articolului 17, respectiv în cel al articolului 5 din regulamentul menționat; în plus față de articolul 14.1, data de referință ar deveni cea a depunerii cererii de înregistrare în locul datei primei publicări.” [traducere neoficială]

14. Articolul 14 alineatul (2) din Regulamentul nr. 2081/92, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul nr. 692/2003, prevede:

„(2) Având în vedere respectarea dreptului comunitar, marca a cărei utilizare corespunde uneia din situațiile menționate la articolul 13 și care a fost depusă, înregistrată sau dobândită prin utilizarea ei cu bună-credință pe

teritoriul comunitar, fie înainte de data protejării în țara de origine, fie înainte de data depunerii la Comisie a cererii de înregistrare a denumirii de origine sau a indicației geografice, poate continua să fie utilizată în pofida înregistrării unei denumiri de origine sau a unei indicații geografice, dacă marca nu cade sub incidența motivelor de anulare sau de decădere prevăzute de Prima directivă 89/104/CEE a Consiliului din 21 decembrie [1988] de apropiere a legislațiilor statelor membre privind mărcile și/sau respectiv de Regulamentul (CE) nr. 40/94 al Consiliului din 20 decembrie 1993 privind marca comunitară.” [traducere neoficială]

15. Cu titlu de derogare de la procedura normală reglementată la articolele 5-7 din Regulamentul nr. 2081/92, articolul 17 din acest regulament prevede o procedură simplificată de înregistrare a unei IGP sau a unei denumiri de origine protejate, aplicabilă înregistrării denumirilor existente deja la momentul intrării în vigoare a regulamentului menționat. În această privință, articolul 17 prevede:

doresc să le înregistreze în temeiul prezentului regulament.

(2) În conformitate cu procedura prevăzută la articolul 15, Comisia înregistrează denumirile prevăzute la alineatul (1), care sunt în conformitate cu articolele 2 și 4. Articolul 7 nu se aplică. Totuși, denumirile generice nu se înregistrează.

(3) Statele membre pot menține protecția națională a denumirilor comunicate în conformitate cu alineatul (1) până la data luării unei decizii cu privire la înregistrare.” [traducere neoficială]

16. Procedura simplificată prevăzută la articolul 17 din Regulamentul nr. 2081/92 a fost abrogată prin Regulamentul nr. 692/2003 începând din 24 aprilie 2003.

B — *Regulamentul nr. 1347/2001*

„(1) În termen de șase luni de la intrarea în vigoare a prezentului regulament, statele membre comunică Comisiei denumirile protejate legal sau, în statele membre unde nu există un sistem de protecție, denumirile consacrate prin utilizare pe care acestea

17. Regulamentul nr. 1347/2001 a avut drept efect înregistrarea denumirii „Bayerisches Bier”, notificată de Republica Federală Germania ca IGP în conformitate cu procedura simplificată prevăzută la articolul 17 din

Regulamentul nr. 2081/92, și adăugarea acesteia în anexa la Regulamentul (CE) nr. 1107/96 al Comisiei⁶ începând din 5 iulie 2001.

măsura în care acestea îndeplinesc condițiile prevăzute la articolul 14 alineatul (2) din Regulamentul (CEE) nr. 2081/92.”

18. În considerentele (3) și (4) din Regulamentul nr. 1347/2001 se precizează:

III — Situația de fapt, procedura și întrebările preliminare

„(3) Informațiile transmise confirmă existența mărcii «Bavaria», precum și caracterul valabil al acestei mărci. Ținând seama de faptele și de informațiile disponibile, s-a considerat totuși că înregistrarea denumirii «Bayerisches Bier» nu este de natură să înșele consumatorul în ceea ce privește identitatea reală a produsului. În consecință, indicația geografică «Bayerisches Bier» și marca comercială «Bavaria» nu se află în situația menționată în articolul 14 alineatul (3) din Regulamentul (CEE) nr. 2081/92.

19. Bayerischer Brauerbund, fondată în 1880, este o asociație germană având drept scop promovarea intereselor comune ale întreprinderilor bavareze producătoare de bere și, în special, protejarea în Germania și în străinătate a IGP „Bayerisches Bier”, a cărei titulară este de la înregistrarea acesteia în temeiul Regulamentului nr. 1347/2001. Din 1968, aceasta este, de asemenea, titulara mărcilor internaționale colective „Bayrisch Bier” și „Bayerisches Bier”.

(4) Utilizarea anumitor mărci, de exemplu marca comercială olandeză «Bavaria» și marca daneză «Høker Bajer», poate să continue, fără a aduce atingere înregistrării indicației geografice «Bayerisches Bier», în

20. Bavaria este un producător de bere olandez, care operează pe piața internațională. Denumit inițial „Firma Gebroeders Swinkels”, „Bavaria” este denumirea sa socială oficială din 1930. Bavaria Italia face parte din grupul de întreprinderi Bavaria.

21. Bavaria și Bavaria Italia sunt titularul și, respectiv, utilizatorul mai multor mărci internaționale în vigoare în Italia și în alte țări și al căror element esențial este termenul

6 — Regulamentul (CE) din 12 iunie 1996 privind înregistrarea indicațiilor geografice și a denumirilor de origine în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 17 din Regulamentul (CEE) nr. 2081/92 al Consiliului (JO L 148, p. 1, Ediție specială 03/vol. 19, p. 44).

„Bavaria”, însoțit de alte expresii sau de elemente figurative.

22. Declanșând o procedură la Tribunale di Torino (instanța regională din Torino), la 27 septembrie 2004, ca urmare a unor proceduri similare introduse în mai multe alte state europene, în special în Germania și în Spania, Bayerischer Brauerbund a intenționat să determine încetarea utilizării de către Bavaria și de către Bavaria Italia a acestor mărci în Italia și să obțină o decizie interlocutorie prin care să se constate nulitatea sau să se pronunțe decăderea mărcilor menționate. În temeiul articolelor 13 și 14 din Regulamentul nr. 2081/92, Bayerischer Brauerbund considera că aceste mărci erau în conflict cu IGP „Bayerisches Bier” și că, în orice caz, acestea cuprindeau o indicație geografică – termenul „Bavaria” – de natură generică, susceptibilă de a induce în eroare cu privire la originea geografică a berilor respective, întrucât acestea erau olandeze.

23. Prin decizia din 30 noiembrie 2006, Tribunale di Torino a admis acțiunea introdusă de Bayerischer Brauerbund și a interzis utilizarea mărcilor menționate în Italia pentru motivul că acestea erau de natură a induce în eroare și că se aflau în conflict cu IGP „Bayerisches Bier”.

24. Bavaria și Bavaria Italia au formulat apel cu respectarea prevederilor legale împotriva acestei decizii în fața instanței de trimitere, invocând mai multe motive.

25. Potrivit instanței de trimitere, motivul material invocat în cauză privește opinia exprimată de Tribunale di Torino potrivit căreia acesta nu putea sesiza Curtea cu o cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare în temeiul articolului 234 CE referitor la validitatea Regulamentului nr. 1347/2001 pentru motivul că Bavaria Italia ar fi trebuit să conteste acest act în mod direct în temeiul articolului 230 CE, respectiv într-un termen de două luni de la publicarea sa.

26. Instanța de trimitere consideră că, în această privință, reticențele exprimate cu privire la posibilitatea adresării unei întrebări preliminare în împrejurările prezente ar trebui analizate chiar de către Curte.

27. În plus, instanța de trimitere se referă în mod detaliat la mai multe argumente invocate de Bavaria și de Bavaria Italia prin intermediul cărora acestea contestă validitatea Regulamentului nr. 1347/2001 și pe cea a înregistrării prin regulamentul menționat a „Bayerisches Bier” ca IGP, în special încălcarea principiilor generale de drept și nerespectarea mai multor condiții de fond și de formă prevăzute în Regulamentul nr. 2081/92, în special a articolului 2 alineatul (2) litera (b), a articolului 14 alineatul (3) și a articolului 17.

28. În acest context, Corte d'appello di Torino a suspendat judecarea cauzei și a sesizat Curtea cu întrebările preliminare următoare:

„1) Este sau nu este nul Regulamentul nr. 1347/2001 al Consiliului din 28 iunie 2001, eventual și ca o consecință a nulității altor acte, având în vedere următoarele:

Încălcarea unor principii generale

— întrucât prevederile coroborate ale articolului 1 alineatul (1) și ale anexei I la Regulamentul (CEE) nr. 2081/92 sunt nule, în măsura în care permit înregistrarea indicațiilor geografice pentru «bere», care reprezintă o băutură alcoolică inclusă (în mod greșit) în anexa I menționată mai sus în categoria «produse alimentare» prevăzută la articolul 1 alineatul (1), fără a fi cuprinsă în categoria «produse agricole» prevăzută în anexa I la Tratatul CE și la articolele 32 CE și 37 CE, indicate de Consiliu ca temei juridic pentru adoptarea Regulamentului nr. 2081/92;

— întrucât articolul 17 din Regulamentul nr. 2081/92 este nul, în

măsura în care prevede o procedură de înregistrare accelerată ce poate limita și afecta în mod substanțial drepturile operatorilor interesați, prin faptul că nu prevede niciun drept de opoziție și că încalcă în mod vădit principiul transparenței și pe cel al securității juridice, astfel cum apare evident, în special, atât în lumina complexității procedurii de înregistrare a IGP «Bayerisches Bier» în sine, care a durat mai mult de șapte ani (1994-2001), cât și a recunoașterii exprese cuprinse în considerentul (13) al Regulamentului (CE) nr. 692/03, prin al cărui articol 15 s-a abrogat articolul 17 din Regulamentul nr. 2081/92 pentru motivele sus-menționate.

Nerespectarea unor condiții de formă

— întrucât indicația «Bayerisches Bier» nu îndeplinește condițiile cerute de articolul 17 din Regulamentul nr. 2081/92 pentru a putea fi înregistrată în conformitate cu procedura simplificată prevăzută de această dispoziție, în măsura în care, la momentul formulării cererii de înregistrare, această indicație nu era «protejată legal» și nici «consacrată prin utilizare» în Germania;

— întrucât nici guvernul german, înainte de a prezenta Comisiei cererea de înregistrare, nici Comisia

însăși, după primirea cererii, nu au examinat în mod corespunzător îndeplinirea condițiilor de înregistrare a indicației «Bayerisches Bier», contrar jurisprudenței Curții [Hotărârea din 6 decembrie 2001 pronunțată în cauza C-269/99 (Carl Kühne și alții)];

- întrucât cererea de înregistrare a indicației «Bayerisches Bier» nu a fost formulată în termen de guvernul german, în conformitate cu prevederile articolului 17 alineatul (1) din Regulamentul (CEE) nr. 2081/92 (șase luni de la intrarea în vigoare a regulamentului), dat fiind că cererea formulată inițial de reclamantă conținea opt indicații diferite, cu posibilitatea unor variații suplimentare și nedefinite, care s-au reunit în indicația unică actuală «Bayerisches Bier» numai la mult timp după expirarea termenului final, respectiv 24 ianuarie 1994.

sale cu titlu de IGP, dat fiind caracterul generic al acestei indicații care a desemnat în mod tradițional berea produsă potrivit unei metode de producție specifice, originară din Bavaria, datând din secolul al XIX-lea și care s-a răspândit ulterior în restul Europei și al lumii (fiind denumită «metoda bavareză» pe bază de fermentație la rece), care constituie chiar și în prezent termenul generic pentru bere într-un număr de limbi europene (daneză, suedeză, finlandeză) și care, în orice caz, poate cel mult indica în mod generic și unic «berea produsă în Bavaria germană», cu o oarecare tipologie printre variantele extrem de numeroase și de diversificate existente, fără ca prin aceasta să se poată identifica vreo «legătură directă» (Hotărârea Curții din 7 noiembrie 2000 pronunțată în cauza C-312/98, Warsteiner Brauerei) între o calitate specifică, reputația sau o altă caracteristică a produsului (bere) și originea sa geografică specifică (Bavaria) și fără a fi în prezența unor «cazuri excepționale» cerute de dispoziția susmenționată pentru a permite înregistrarea unei indicații geografice care include denumirea unui stat;

Nerespectarea unor condiții de fond

- întrucât indicația «Bayerisches Bier» nu îndeplinește cerințele de fond stabilite la articolul 2 alineatul (2) litera (b) din Regulamentul nr. 2081/92 în vederea înregistrării

- întrucât, astfel cum s-a indicat în paragraful precedent, indicația «Bayerisches Bier» este o indicație «generică» ce nu poate face, ca atare, obiectul unei înregistrări în sensul

articolului 3 alineatul (1) și al articolului 17 alineatul (2) din Regulamentul nr. 2081/92;

IV — Analiza juridică

A — Prima întrebare

- întrucât indicația «Bayerisches Bier» nu ar fi trebuit înregistrată în temeiul articolului 14 alineatul (3) din Regulamentul (CEE) nr. 2081/92, din moment ce «Bayerisches Bier» este «de natură să inducă în eroare consumatorul cu privire la identitatea adevărată a produsului» având în vedere «renumele, notorietatea și durata utilizării» mărcilor Bavaria.

29. Prin intermediul primei întrebări, împărțită în opt întrebări subiacente (sau motive de anulare), Corte d'appello di Torino pune în discuție validitatea Regulamentului nr. 1347/2001, ținând seama de o încălcare eventuală a principiilor generale de drept comunitar sau a condițiilor de fond sau de formă prevăzute în Regulamentul nr. 2081/92. Întrebările subiacente privitoare la respectarea principiilor generale de drept comunitar privesc Regulamentul nr. 2081/92, ca fundament juridic al Regulamentului nr. 1347/2001.

1. Cu privire la admisibilitate

a) Principalele argumente ale părților

- 2) În subsidiar, în cazul în care prima întrebare va fi considerată inadmisibilă sau lipsită de temei, trebuie sau nu trebuie interpretat Regulamentul nr. 1347/2001 al Consiliului din 28 iunie 2001 în sensul că recunoașterea IGP «Bayerisches Bier» prevăzută de acest regulament nu afectează validitatea și posibilitatea de utilizare a mărcilor anterioare ale terților care cuprind cuvântul «Bavaria»?

30. În prezenta procedură, au fost depuse observații scrise de Bavaria și Bavaria Italia (împreună), de Bayerischer Brauerbund, de Comisia Comunităților Europene, de Consiliul Uniunii Europene, precum și de guvernele elen, german, italian și olandez. Aceste părți au fost reprezentate în ședința din 18 septembrie 2008, în cadrul căreia și-a susținut pledoaria și guvernul ceh. Acesta din urmă declară că împărtășește punctele de vedere ale

Comisiei, pe cele ale Consiliului, pe cele ale Republicii Federale Germania și pe cele ale Republicii Italiene cu privire la aspectele materiale evidențiate prin prima întrebare și, în plus, și-a concentrat pledoaria asupra problemei admisibilității primei și a celei de a doua întrebări preliminare.

organizarea coexistenței mărcilor existente cu IGP înregistrate ulterior. În această privință, Comisia subliniază că înregistrarea respectivă nu implica automat faptul că marca „Bavaria” nu mai putea fi utilizată.

31. Bayerischer Brauerbund, Consiliul și guvernele ceh, elen, german și italian susțin că întrebarea este inadmisibilă. Dat fiind că Regulamentul nr. 1347/2001 privește în mod direct și individual Bavaria și Bavaria Italia, astfel cum rezultă din considerentele (3) și (4) ale preambulului acestuia, însă Bavaria și Bavaria Italia nu au formulat acțiune în anulare în temeiul articolului 230 CE, acestea nu pot pleda în sensul nelegalității acestui regulament în fața instanțelor naționale. Potrivit Consiliului, era vădit că utilizarea mărcii „Bavaria” putea fi afectată de înregistrarea care face obiectul regulamentul menționat. Prin urmare, Bavaria era clar în măsură să înțeleagă consecințele acestei înregistrări.

32. În schimb, Bavaria și Bavaria Italia, Comisia și guvernul olandez au pus concluzii în sensul admisibilității primei întrebări. Aceste părți arată că Bavaria și Bavaria Italia puteau avea anumite îndoieli legitime cu privire la aspectul dacă dispozițiile Regulamentului nr. 1347/2001 le privesc în mod direct și individual, dat fiind că efectele regulamentul menționat față de aceste societăți rezultau din aplicarea de către instanțele naționale, în litigiul cu care au fost sesizate, a articolelor 13 și 14 din Regulamentul nr. 2081/92, prin care se urmărea

b) Apreciere

33. Întrebarea preliminară formulată în acest context de către instanța de trimitere și de mai multe părți privește problema admisibilității primei întrebări preliminare, care pune în discuție validitatea Regulamentului nr. 1347/2001, precum și anumite dispoziții ale Regulamentului nr. 2081/92, pe care se întemeiază Regulamentul nr. 1347/2001, ținând seama de faptul că Bavaria și Bavaria Italia nu au introdus acțiune în anulare împotriva Regulamentului nr. 1347/2001 la Tribunal în termenul prevăzut de articolul 230 CE, deși este posibil să fi avut acest drept.

34. Potrivit Hotărârii TWD Textilwerke Deggendorf, o persoană fizică sau juridică, în principiu, nu mai are dreptul să conteste în mod indirect, prin intermediul unei hotărâri preliminare, validitatea unui act emis de o instituție comunitară în cazul în care această persoană putea formula o acțiune directă împotriva acestui act în temeiul articolului 230 CE⁷.

⁷ — Hotărârea din 9 martie 1994 (C-188/92, Rec., p. I-833, punctele 13-15), și Hotărârea din 15 februarie 2001, Nachi Europe (C-239/99, Rec., p. I-1197, punctul 36).

35. Această limitare a posibilității de a contesta un act comunitar prin intermediul unei cereri de pronunțare a unei hotărâri preliminare urmărește protejarea securității juridice, evitând repunerea în discuție nedefinită a actelor comunitare care produc efecte juridice. În caz contrar, aceasta ar însemna să se recunoască oricui posibilitatea de a eluda caracterul definitiv dobândit de decizie după împlinirea termenelor de introducere a acțiunii directe prevăzute de articolul 230 al patrulea paragraf CE⁸.

36. Cu toate acestea, reiese în mod clar dintr-o jurisprudență constantă că unei persoane nu i se poate interzice să invoce nelegalitatea unui act comunitar în fața unei instanțe naționale și să conteste validitatea acestuia în mod indirect în temeiul articolului 234 CE decât dacă acțiunea sa în anulare întemeiată pe articolul 230 CE este admisibilă în mod vădit și cert⁹.

37. Prin urmare, întrucât cazul din speță privește un regulament, trebuie să se răspundă la întrebarea dacă o acțiune formulată de Bavaria sau de Bavaria Italia împotriva Regulamentului nr. 1347/2001 ar fi fost fără

îndoială admisibilă pentru motivul că dispozițiile acestuia le-ar privi direct și individual¹⁰.

38. În opinia noastră, nu s-a stabilit că această situație se regăsește în prezenta cauză.

39. În ceea ce privește în primul rând condiția afectării directe¹¹, trebuie observat că întrebările dacă și în ce măsură sunt afectate prin regulamentul menționat situația juridică a întreprinderilor și cea a titularilor mărcilor, alții decât întreprinderile, care utilizează denumirea „Bayerisches Bier”, înregistrată ca IGP prin Regulamentul nr. 1347/2001, depind în realitate de întinderea protecției conferite de această înregistrare. Prin urmare, chestiunea dacă utilizatorul unei denumiri precum „Bavaria” este afectat prin înregistrarea „Bayerische Bier” ca IGP depinde, în esență, de răspunsul la întrebarea dacă utilizarea denumirii respective încalcă drepturile conferite de IGP în sensul articolului 13 din Regulamentul nr. 2081/92 sau dacă denumirea vizată este protejată ca marcă potrivit articolului 14 din regulamentul menționat.

40. Totuși, răspunsul la această întrebare nu reiese în mod automat din Regulamentul nr. 1347/2001 sau din Regulamentul

8 — A se vedea în această privință Hotărârea TWD Textilwerke Deggendorf, citată la nota de subsol 7, punctele 16-18, Hotărârea Nachi Europe, citată la nota de subsol 7, punctul 37, și Hotărârea din 8 martie 2007, Roquette Frères (C-441/05, Rep., p. I-1993, punctul 40).

9 — A se vedea în special, în această privință, Hotărârea TWD Textilwerke Deggendorf, citată la nota de subsol 7, punctele 24 și 25, Hotărârea Nachi Europe, citată la nota de subsol 7, punctul 37, Hotărârea Roquette Frères, citată la nota de subsol 8, punctele 40 și 41, și Hotărârea din 12 decembrie 1996, Accrington Beef și alții (C-241/95, Rec., p. I-6699, punctul 15).

10 — A se vedea Hotărârea Roquette Frères, citată la punctul 41, și Hotărârea Nachi Europe, citată anterior la punctul 37.

11 — A se vedea în special, cu privire la această condiție, Hotărârea din 5 mai 1998, Dreyfus/Comisia (C-386/96 P, Rec., p. I-2309, punctul 43 și jurisprudența citată).

nr. 2081/92, ceea ce demonstrează, de asemenea, însăși esența cazului de față.

41. În acest context, anumite părți au arătat în mod întemeiat că, în special în ceea ce privește articolul 14 alineatul (2) din Regulamentul nr. 2081/92, revine instanței naționale sarcina să decidă dacă sunt întrunite condițiile stabilite prin această dispoziție și dacă, prin urmare, utilizarea unei mărci precum „Bavaria” poate continua¹².

42. În cele din urmă — este vorba despre o chestiune invocată și în speță —, este cel puțin neclar în ce măsură situația juridică a întreprinderii Bavaria poate fi afectată direct prin considerentele (3) și (4) din regulament.

43. Ținând seama de considerațiile de mai sus, în opinia noastră, nu se poate pretinde că este vădită vizarea directă a întreprinderii Bavaria prin Regulamentul nr. 1347/2001 coroborat cu Regulamentul nr. 2081/92, în vederea formulării unei acțiuni în anulare în temeiul articolului 230 al patrulea paragraf CE.

12 — A se vedea Hotărârea din 4 martie 1999, Consorzio per la tutela del formaggio Gorgonzola (C-87/97, Rec., p. I-1301, punctul 36). A se vedea de asemenea punctele 156-158 de mai jos.

44. În al doilea rând, în ceea ce privește condiția potrivit căreia măsura contestată trebuie să privească în mod individual persoanele care o contestă, respectiv că aceasta trebuie să le afecteze, potrivit testului Plaumann, „în considerarea anumitor calități care le sunt specifice sau a unei situații de fapt care le caracterizează în raport cu orice altă persoană”¹³, prezenta cauză trebuie diferențiată de Hotărârea Codorniu, invocată de mai multe părți la procedură.

45. În primul rând, spre deosebire de cauza Codorniu, în care era clar că dispoziția comunitară în cauză, atunci când a rezervat utilizarea termenului „crémant” producătorilor francezi și luxemburghezi, a împiedicat Codorniu să își utilizeze marca grafică „Grand Cremant de Codorniu”¹⁴, în speță este mult mai dificil să se determine măsura în care IGP „Bayerisches Bier” afectează tocmai utilizarea mărcii „Bavaria” și, prin urmare, diferențiază titularul acestei mărci de toți ceilalți operatori economici în sensul acestei jurisprudențe.

46. În al doilea rând și fără îndoială mai important, chiar dacă este adevărat că marca „Bavaria”, la fel ca marca „Høker Bajer”, se

13 — A se vedea Hotărârea din 15 iulie 1963, Plaumann/Comisia (25/62, Rec., p. 197), Hotărârea din 18 mai 1994, Codorniu (C-309/89, Rec., p. I-1853, punctul 20), și Hotărârea din 25 iulie 2002, Unión de Pequeños Agricultores/Consiliul (C-50/00 P, Rec., p. I-6677, punctul 36).

14 — Hotărârea Codorniu, citată la nota de subsol 13, punctele 21 și 22.

distinge prin trimiterea expresă la ea din considerentele (3) și (4) ale regulamentului contestat, considerăm că este necesar să se țină seama de cuprinsul trimiterii respective, respectiv de faptul că utilizarea mărcii „Bavaria” nu poate fi afectată negativ de înregistrarea „Bayerisches Bier” ca IGP.

2. Cu privire la fond

a) Prima întrebare subiacentă, privitoare la temeiul juridic al Regulamentului nr. 2081/92

47. Prin urmare, în opinia noastră, Bavaria și Bavaria Italia puteau avea anumite rezerve legitime privind afectarea lor directă și individuală în temeiul Regulamentului nr. 1347/2001 coroborat cu Regulamentul nr. 2081/92 și nu este evident că o acțiune pe care acestea ar fi introdus-o în temeiul articolului 230 CE ar fi fost declarată admisibilă¹⁵.

49. Prin această întrebare, instanța de trimitere are în vedere legalitatea Regulamentului nr. 2081/92 în măsura în care acesta vizează sectorul berii. Dat fiind că berea este o băutură alcoolică, aceasta nu poate fi tratată drept „produs alimentar”, astfel cum este tratată în regulamentul menționat și, prin urmare, ar fi trebuit înlăturată din domeniul de aplicare al regulamentului menționat. Instanța de trimitere pune în discuție, de asemenea, legalitatea Regulamentului nr. 2081/92 în considerarea faptului că, întrucât berea nu figurează printre „produsele agricole” enumerate în anexa I la Tratatul CE, articolele 32 CE și 37 CE nu constituie temeiuri juridice adecvate pentru adoptarea acestui regulament.

i) Principalele argumente ale părților

48. Prin urmare, considerăm că prima întrebare este admisibilă.

50. Guvernul olandez, Bavaria și Bavaria Italia împărtășesc aceleași reticențe exprimate în prima întrebare subiacentă. Bavaria și Bavaria Italia susțin că includerea berii printre „produsele alimentare” este arbitrară și incorectă și că berea ar fi trebuit exclusă din sfera de aplicare a Regulamentului nr. 2081/92, precum a fost exclus și vinul, în conformitate cu articolul 1 alineatul (1) al doilea paragraf din regulamentul menționat. Bavaria și Bavaria Italia adaugă că berea nu

15 — Ar trebui să adăugăm că, în cazul în care Curtea va considera că, în împrejurările de fapt și de drept subiacente cazului din speță, care permit să se susțină că tocmai regulamentul în cauză sugerează că era posibil ca Bavaria să nu fie afectată de înregistrarea vizată, totuși aceasta ar fi trebuit să formuleze o acțiune în anulare și, prin urmare, în cazul în care Curtea va adopta o poziție relativ restrictivă privind admisibilitatea cererilor de pronunțare a unei hotărâri preliminare privind validitatea, aceasta ar putea avea drept efect încurajarea acțiunilor în anulare „preventive”, lipsite de necesitate, formulate, de exemplu, de titularii mărcilor, ceea ce nu ar fi în interesul unei administrări eficiente a justiției în Comunitate.

este acoperită decât indirect prin Regulamentul nr. 2081/92 și prin Regulamentul nr. 1347/2001. Potrivit Bavaria și Bavaria Italia, natura juridică a IGP, veritabile drepturi de proprietate intelectuală, a făcut necesară întemeierea Regulamentului nr. 2081/92 nu pe articolul 37 CE, ci pe articolul 308 CE și/sau pe articolele 94 CE și 95 CE.

51. Bayerischer Brauerbund, Comisia și Consiliul, precum și guvernele elen, german și italian contestă interpretarea sugerată de instanța de trimitere și susțin că articolul 37 CE constituie temeiul juridic corect al adopției Regulamentului nr. 2081/92. În plus, la un nivel mai general, guvernul italian nu acceptă că legalitatea Regulamentului nr. 2081/92 poate fi contestată în vederea punerii în discuție a legalității Regulamentului nr. 1347/2001.

52. Potrivit guvernului german și Consiliului, berea este un produs alimentar, conform definiției „produsului alimentar” cuprinse la articolul 2 din Regulamentul (CE) nr. 178/2002¹⁶. Guvernul german arată, de asemenea, precum guvernul italian, că o interpretare schematică a Regulamentului nr. 2081/92 arată că o excludere a vinurilor și a băuturilor spirtoase din domeniul său de

aplicare se bazează pe alte motive și că nu este necesară excluderea tuturor băuturilor alcoolice.

53. Bayerischer Brauerbund, Comisia și Consiliul, precum și guvernele german și italian susțin, de asemenea, că obiectivul primar sau fundamental al Regulamentului nr. 2081/92 este cel urmărit prin articolul 37 CE și că, în conformitate cu jurisprudența Curții, acest articol trebuie să reprezinte temeiul juridic al regulamentului menționat.

ii) Apreciere

54. În primul rând, se impune înlăturarea ideii potrivit căreia berea nu ar trebui considerată un „produs alimentar” și, prin urmare, nu ar putea să figureze ca atare în anexa I la Regulamentul nr. 2081/92. Această opinie nu este contrazisă numai de rolul important al berii în mod tradițional în gastronomia și în obiceiurile alimentare ale mai multor state membre, astfel cum a subliniat guvernul ceh în cadrul ședinței, ci, astfel cum au amintit guvernul german și Consiliul, berea pare a corespunde, de exemplu, definiției „produsului alimentar” avute în vedere la articolul 2 din Regulamentul nr. 178/2002, potrivit căreia „produs

16 — Regulamentul Parlamentului European și al Consiliului din 28 ianuarie 2002 de stabilire a principiilor și a cerințelor generale ale legislației alimentare, de instituire a Autorității Europene pentru Siguranța Alimentară și de stabilire a procedurilor în domeniul siguranței produselor alimentare (JO L 31, p. 1, Ediție specială, 15/vol. 8, p. 68).

alimentar” sau „aliment” înseamnă „orice substanță sau produs, indiferent dacă este prelucrat, parțial prelucrat sau neprelucrat, destinat sau prevăzut în mod rezonabil a fi ingerat de oameni”.

55. În al doilea rând, trebuie observat că faptul că legiuitorul comunitar a decis, în conformitate cu articolul 1 alineatul (1) din Regulamentul nr. 2081/92, să excludă produsele care aparțin sectorului vitivinicol și băuturile spirtoase din sfera de aplicare a acestui regulament nu permite să se concluzioneze că același legiuitor nu avea competența de a include băuturile alcoolice sau, în particular, berea în domeniul de aplicare al regulamentului menționat. Astfel cum reiese cu claritate din al optulea considerent al Regulamentului nr. 2081/92, vinurile și băuturile spirtoase nu au fost incluse în acest regulament deoarece aceste băuturi erau deja acoperite printr-o legislație comunitară specifică prin care se urmărea stabilirea unui nivel de protecție mai ridicat.

56. În al treilea rând, în ceea ce privește trimiterea la articolul 37 CE ca temei juridic și deși berea nu este unul dintre produsele agricole care figurează în anexa I la Tratatul CE, reiese dintr-o jurisprudență constantă că acest articol constituie temeiul juridic adecvat al oricărei reglementări privind producția și comercializarea produselor agricole enume-

rate la anexa I la tratat, care contribuie la realizarea unuia sau a mai multe obiective prevăzute la articolul 33 CE¹⁷.

57. De asemenea, potrivit unei jurisprudențe constante, dacă, prin analizarea unei măsuri, se dovedește că aceasta urmărește o dublă finalitate sau că are o componentă dublă și dacă una dintre acestea poate fi identificată ca principală, iar cealaltă nu este decât accesorie, actul trebuie să aibă un unic temei juridic, mai precis temeiul impus de finalitatea sau de componenta principală¹⁸.

58. Într-un context comparabil cu cel din speță, Curtea a considerat în același sens că, atunci când o reglementare contribuie la realizarea unuia sau a mai multe obiective ale politicii agricole comune prevăzute la articolul 33 CE, ea trebuie adoptată în temeiul articolului 37 CE, chiar dacă, prin faptul că se aplică în esență în cazul unor produse cuprinse în anexa la tratat, citată la articolul respectiv, aceasta vizează totuși în mod secundar anumite produse neincluse în anexă¹⁹.

17 — A se vedea în această privință Hotărârea din 23 februarie 1998, Regatul Unit/Consiliul (68/86, Rec., p. 855, punctul 14), Hotărârea din 23 februarie 1988, Regatul Unit/Consiliul (131/86, Rec., p. 905, punctul 19), Hotărârea din 16 noiembrie 1989, Comisia/Consiliul (C-131/87, Rec., p. 3743, punctul 28), și Hotărârea din 5 mai 1998, Regatul Unit/Comisia (C-180/96, Rec., p. I-2265, punctul 133).

18 — A se vedea în special Hotărârea din 17 martie 1993, Comisia/Consiliul (C-155/91, Rec. p. I-939, punctele 19 și 21), Hotărârea din 30 ianuarie 2001, Spania/Consiliul (C-36/98, Rec., p. I-779, punctul 59), și Hotărârea din 29 aprilie 2004, Comisia/Consiliul (C-338/01, Rec., p. I-4829, punctul 55).

19 — A se vedea în această privință Hotărârea din 16 noiembrie 1989, Comisia/Consiliul (C-11/88, Rec., p. 3799, punctul 15), și Hotărârea Regatul Unit/Comisia, citată la nota de subsol 17, punctele 133 și 134).

59. În acest context, rezultă că Regulamentul nr. 2081/92 putea fi adoptat în mod legal în temeiul articolului 37 CE, dat fiind că este evident că acesta urmărește, în esență, produsele enumerate în anexa I la tratat și alte produse care nu figurează în anexa menționată, precum berea, numai în număr limitat. Prin urmare, faptul că acest regulament se referă și la bere, care nu este indicată în anexa I la tratat, nu permite, în opinia noastră, să se pună sub semnul întrebării alegerea articolului 37 CE ca temei juridic, dat fiind în special că berea constituie un produs care, prin producția și distribuția sa, contribuie fără îndoială la realizarea obiectivelor politicii agricole comune.

60. Prin urmare, considerăm că motivul de anulare bazat pe temeiul juridic al Regulamentului nr. 2081/92 nu este întemeiat.

b) A doua întrebare subiacentă, referitoare la validitatea articolului 17 din Regulamentul nr. 2081/92

61. Prin cea de a doua întrebare subiacentă formulată, instanța națională urmărește să se stabilească, în esență, dacă articolul 17 din Regulamentul nr. 2081/92, în temeiul căruia a fost adoptat Regulamentul nr. 1347/2001, este nul pentru motivul că procedura de înregistrare accelerată instituită prin acesta încalcă în

mod vădit principiul transparenței și pe cel al securității juridice întrucât nicio dispoziție nu prevede un drept de opoziție pentru operatorii economici vizați.

i) Principalele argumente ale părților

62. Potrivit guvernului olandez, Bavaria și Bavaria Italia, motivele de anulare indicate în a doua întrebare subiacentă sunt întemeiate.

63. Bavaria și Bavaria Italia subliniază diferența dintre articolul 17 din Regulamentul nr. 2081/92 și articolul 7 din acest regulament, care prevede expres un drept de opoziție în cadrul procedurii normale de înregistrare. În cuprinsul considerentului (13) al Regulamentului nr. 692/2003 se recunoaște implicit că articolul 17 din Regulamentul nr. 2081/92 este nul. În plus, aceste părți consideră că Hotărârea Carl Kühne și alții²⁰ nu se poate aplica în speță în măsura în care, în această cauză, terții vizați au putut avea un rol activ în procedura națională în temeiul căreia guvernul german propusese înregistrarea.

20 — Hotărârea din 6 decembrie 2001 (C-269/99, Rec., p. I-9517).

64. Bayerischer Brauerbund, Comisia și Consiliul, precum și guvernele elen, german și italian contestă interpretarea propusă de instanța de trimitere. Acestea arată în esență că, deși articolul 17 din Regulamentul nr. 2081/92 nu prevede un drept de opoziție în linia articolului 7, totuși terții vizați sunt liberi să își formuleze obiecțiile la autoritățile statelor membre, care le pot transmite comitetului înființat în conformitate cu articolul 15 din regulament, astfel cum s-a petrecut, de altfel, în speță. Aceste părți subliniază, de asemenea, că motivul esențial al abrogării articolului 17 din Regulamentul nr. 2081/92 rezidă în conceperea sa inițială ca provizoriu și, ulterior, în epuizarea efectelor acestuia.

65. Comisia și Consiliul subliniază că legalitatea articolului 17 din Regulamentul nr. 2081/92 a fost recunoscută de către Curte cu numeroase ocazii și că procedura prevăzută la acest articol nu conduce la lipsa unei examinări diligente a condițiilor de fond ale înregistrării, ci mai degrabă la situația contrară, astfel cum reiese din prezenta cauză. Comisia și Consiliul adaugă că în respectivul considerent (13) al Regulamentului nr. 692/2003 sunt formulate anumite observații referitoare la dificultățile care pot interveni ca urmare a absenței oricărui drept de opoziție în cadrul articolului 17 din Regulamentul nr. 2081/92. Totuși, acest considerent nu pune în discuție legalitatea acestei dispoziții.

ii) Aprecieri

66. Contrar opiniei exprimate de guvernul olandez, de Bavaria și de Bavaria Italia, se poate deduce din Hotărârea Carl Kühne și alții²¹ că nu s-a considerat de către Curte că procedura simplificată de înregistrare, reglementată la articolul 17 din Regulamentul nr. 2081/92, ar fi nelegală pentru motivul că aceasta nu ar permite terților interesați să formuleze obiecții cu privire la înregistrarea propusă, spre deosebire de procedura normală, în cazul căreia se aplică articolul 7 din regulamentul menționat.

67. În cauza menționată, deși a evidențiat inexistența dreptului terților de a formula obiecții în cadrul procedurii de înregistrare simplificată, Curtea a considerat că aplicarea acestei proceduri este legală, chiar dacă terții au formulat obiecții serioase la nivel național cu privire la înregistrarea denumirii respective²². În acest context, Curtea a confirmat, de asemenea, că revenea instanțelor naționale sarcina să țină seama de obiecțiile eventuale formulate de terții care considerau că le-au fost încălcate drepturile prin înregistrare sau prin cererea de înregistrare²³.

68. În acest context, astfel cum a arătat guvernul german, părțile interesate stabilite în alte state membre aveau, de asemenea,

21 — Citată la nota de subsol 20.

22 — A se vedea în această privință punctele 35 și 40 din hotărârea menționată.

23 — A se vedea în această privință punctele 41, 57 și 58 din hotărâre.

posibilitatea de a formula obiecții la autoritățile competente germane – sau la autoritățile din statul lor membru – cu privire la înregistrarea IGP vizate, chiar dacă legalitatea aplicării procedurii simplificate nu depinde, astfel cum reiese din Hotărârea Carl Kühne și alții, de terții care utilizează concret această posibilitate²⁴.

69. Din informațiile de care dispune Curtea reiese în plus că, în realitate, Bavaria își putea face cunoscută opinia față de Comisie, prin intermediul autorităților olandeze, în cadrul procesului legislativ care a condus la adoptarea Regulamentului nr. 1347/2001 și putea depune observații detaliate în această privință.

70. În continuare, în ceea ce privește abrogarea procedurii simplificate prin Regulamentul nr. 692/2003 și considerentul (13) al acestui regulament, care face trimitere la această abrogare, considerăm, precum Consiliul și Comisia, că acest considerent nu constituie o „recunoaștere” de către legiuitorul comunitar a nelegalității procedurii simplificate abrogate astfel. În primul rând, acest considerent poate fi interpretat numai drept o recunoaștere a faptului că această procedură a dat naștere unor probleme în materie de securitate juridică și de transparență, ceea ce nu este sinonim cu a afirma că era nelegală din acest motiv. În al doilea rând și în orice caz, întrebarea dacă o dispoziție de drept comunitar derivat, precum articolul 17 din Regulamentul nr. 2081/92, este legală nu depinde de mențiunea eventuală făcută de

legiuitorul comunitar în preambulul unui act comunitar de modificare a respectivei dispoziții.

71. Prin urmare, motivul de anulare formulat împotriva validității articolului 17 din Regulamentul nr. 2081/92 nu este întemeiat.

c) A treia, a patra și a cincea întrebare subiacentă, privitoare la eventuala nerespectare a condițiilor de procedură

72. Prin aceste întrebări, care trebuie analizate împreună, instanța de trimitere solicită să se stabilească, în primul rând, dacă indicația „Bayerisches Bier” întrunește condițiile de aplicare a procedurii simplificate vizate la articolul 17 din Regulamentul nr. 2081/92, respectiv dacă, la momentul introducerii cererii de înregistrare, indicația respectivă era „protejată legal” sau „consacrată prin utilizare” în statul membru care a depus cererea. În al doilea rând, instanța de trimitere întreabă dacă Regulamentul nr. 1347/2001 este nul, întrucât condițiile prealabile înregistrării IGP „Bayerisches Bier” nu au fost luate în considerare în mod corespunzător nici de către guvernul german, nici de către Comisie, iar cererea de înregistrare a indicației nu a fost depusă în termen.

²⁴ — A se vedea punctul 40 din hotărâre.

i) Principalele argumente ale părților

73. Guvernul olandez, precum și Bavaria și Bavaria Italia susțin că niciuna dintre condițiile prevăzute la articolul 17 din Regulamentul nr. 2081/92 nu a fost îndeplinită și că Regulamentul nr. 1347/2001 este nul pentru motivele precizate de instanța de trimitere.

74. În ceea ce privește condiția privind faptul că indicația în cauză era „protejată legal”, Bavaria și Bavaria Italia subliniază că, la momentul cererii de înregistrare, în Germania nu exista niciun sistem aplicabil în mod specific protecției legale a indicațiilor geografice. În această privință, Bavaria și Bavaria Italia susțin că nici normele privind concurența neloială, nici mărcile colective înregistrate sub denumirea „Bayerischer Brauerbund” nu puteau fi considerate a constitui o protecție legală în sensul articolului 17 din Regulamentul nr. 2081/92, ceea ce este adevărat și cu privire la tratatele bilaterale pentru protecția indicațiilor geografice, semnate între Republica Germania și Republica Franceză (1960), Republica Italiană (1963), Republica Elenă (1964), Confederația Elvețiană (1967) și Regatul Spaniei (1970)²⁵.

75. În ce privește condiția privind faptul că indicația respectivă a fost „consacrată prin utilizare”, Bavaria și Bavaria Italia susțin că indicația „Bayerisches Bier” nu a desemnat niciodată un produs specific, dimpotrivă, aceasta vizează orice tip de bere produsă în Bavaria, deși caracteristicile acestor beri sunt foarte diferite.

76. Bavaria și Bavaria Italia arată în continuare că, în lumina declarațiilor intervenite în susținerea înregistrării și a observațiilor de fond pe care le cuprind acestea, este clar că respectiva cerere era lipsită de temei și, prin urmare, că verificarea respectării condițiilor prevăzute prin Regulamentul nr. 2081/92, efectuată de guvernul german și de Comisie, era afectată de o eroare vădită. Bavaria și Bavaria Italia susțin, în această privință, că respectiva cerere inițială se referea în mod general la toate tipurile de bere produse în Bavaria, fără a stabili vreo distincție față de alte beri, și că motivarea din Regulamentul nr. 1347/2001 este nepotrivită.

77. În cele din urmă, Bavaria și Bavaria Italia susțin că modificările cererii de înregistrare, realizate ulterior expirării termenului stabilit la articolul 17 din Regulamentul nr. 2081/92, sunt materiale și că, prin urmare, este legitim să se concluzioneze că respectiva cerere nu a fost depusă în termenul stabilit.

25 — Franța: BGBl. 1961 II, p. 23 [Tratatul din 8 martie 1960, *Recueil des traités des Nations unies* (RTNU) 1969 II nr. 2064, vol. 747, p. 2], Italia: BGBl. 1965 II, p. 157 [Tratatul din 23 iulie 1963, *Recueil des traités des Nations unies* (RTNU) 1967 II nr. 1815], Grecia: BGBl. 1965 II, p. 177 [Tratatul din 16 aprilie 1964, *Recueil des traités des Nations unies* (RTNU) 1972 II nr. 564, vol. 609, p. 27], Elveția: BGBl. 1969 II, p. 139, și BGBl. 1965 II, p. 157 [Tratatul din 7 martie 1967] și Spania: BGBl. 1972 II, p. 110 [Tratatul din 11 septembrie 1970, *Recueil des traités des Nations unies* (RTNU) 1995 II nr. 492, vol. 992, p. 87].

78. Bayerischer Brauerbund, Comisia, Consiliul, precum și guvernele elen, german și italian adoptă o teză contrară și susțin, în esență, că respectivele condiții prevăzute la articolul 17 din Regulamentul nr. 2081/92 sunt îndeplinite în speță, ținând seama de tratatele bilaterale citate anterior și de documentele depuse de autoritățile germane. Consiliul și guvernul italian arată că revine în orice caz statelor membre sarcina să determine dacă indicația era protejată legal sau consacrată prin utilizare. În al doilea rând, argumentele privitoare la examinarea condițiilor prealabile înregistrării IGP și la expirarea perioadei prevăzute pentru depunerea cererii de înregistrare nu sunt întemeiate, dat fiind că respectiva cerere a fost examinată cu toată diligența adecvată și că a fost depusă în termen. În această privință, Comisia subliniază că elementele esențiale ale caietului de sarcini al produsului, enumerate la articolul 4 alineatul (2) din Regulamentul nr. 2081/92, nu au fost modificate niciodată.

80. În ceea ce privește modificările cererii originare, menționate de instanța de trimitere, și schimbul de informații între Comisie și autoritățile germane, care a avut loc ulterior expirării termenului de șase luni, trebuie amintit că, în Hotărârea Carl Kühne și alții, care privește de asemenea o cerere formulată de guvernul german, Curtea a decis că „spre deosebire de articolul 5 din Regulamentul nr. 2081/92, care prevede în mod expres că în procedura normală cererea de înregistrare este însoțită de caietul de sarcini, articolul 17 din același regulament se limitează să impună statelor membre să comunice Comisiei denumirile protejate legal sau, în statele membre unde nu există un sistem de protecție, denumirile consacrate prin utilizare pe care acestea doresc să le înregistreze”. Curtea a concluzionat că „în aceste împrejurări, articolul 17 din Regulamentul nr. 2081/92 nu poate fi interpretat în sensul că impune statelor membre să comunice, în termen de șase luni, versiunea definitivă a caietului de sarcini și a altor documente relevante, astfel încât orice modificare a caietului de sarcini comunicat inițial ar conduce la aplicarea procedurii normale”²⁶.

ii) Apreciere

79. În ceea ce privește respectarea termenului de șase luni prevăzut la articolul 17 din Regulamentul nr. 2081/92, care trebuie examinată în primul rând, trebuie observat de la bun început că părțile nu contestă faptul că cererea originală a fost depusă de guvernul german la Comisie la 20 ianuarie 1994 și, prin urmare, anterior expirării termenului menționat, la 26 ianuarie 1994.

81. Prin urmare, Curtea a decis în această hotărâre că modificările în cauză²⁷, intervenite ulterior expirării termenului de șase luni, nu au condus la nelegalitatea aplicării procedurii simplificate²⁸.

26 — Hotărâre citată la nota de subsol 20, punctul 32.

27 — Modificările în cauză constau, în speță, în solicitarea înregistrării ca indicație geografică, și nu ca denumire de origine, și în modificarea regiunii vizate și a proporției materiilor prime care pot proveni din alte regiuni. A se vedea în această privință concluziile avocatului general Jacobs prezentate în această cauză, citată la nota de subsol 20, punctele 40 și 44.

28 — A se vedea punctele 33 și 34 din hotărârea menționată.

82. În acest context și ținând seama de gradul de precizie și de completitudine care este de așteptat în mod realist de la statele membre cu ocazia depunerii cererii inițiale în termenul de șase luni stabilit la articolul 17 din Regulamentul nr. 2081/92, nu reiese că modificările cererii de înregistrare și documentele și informațiile suplimentare furnizate de guvernul german în speță, privind, în special, varietățile de bere enunțate în cerere, ar fi modificat cererea originală într-o măsură esențială astfel încât, ca urmare, procedura de înregistrare ar fi devenit nelegală.

83. Ar trebui observat, în această privință, că elementele esențiale ale caietului de sarcini, precum denumirea produsului, indicația geografică „Bayerisches Bier”, descrierea produsului și delimitarea zonei geografice, au rămas nemodificate în cursul procedurii de înregistrare.

84. Prin urmare, concluzionăm că respectiva cerere de înregistrare a indicației „Bayerisches Bier” nu trebuie considerată a fi fost depusă în afara termenului prevăzut la articolul 17 din Regulamentul nr. 2081/92.

85. În scopul de a evalua dacă sunt întemeiate celelalte motive formulate de instanța de trimitere în materia respectării condițiilor procedurale ale procedurii simplificate, trebuie amintit sistemul competenței și al obligațiilor comune în cadrul sistemului de înregistrare instituit prin Regulamentul

nr. 2081/92 între statul membru vizat, pe de o parte, și Comisie, pe de altă parte, astfel cum a fost definit de Curte în Hotărârea Carl Kühne și alții²⁹.

86. Potrivit acestui sistem, atât în cadrul procedurii normale, cât și în cadrul procedurii simplificate, statele membre verifică dacă cererea de înregistrare este justificată în raport cu condițiile prevăzute de Regulamentul nr. 2081/92 și, în cazul în care consideră că aceasta întrunește condițiile prevăzute de regulamentul menționat, înaintează această cerere Comisiei. Aceasta nu procedează decât la o „simplă verificare oficială” pentru a examina dacă sunt întrunite condițiile menționate³⁰.

87. Curtea explică acest sistem al competenței comune în special prin faptul că înregistrarea presupune verificarea îndeplinirii unui anumit număr de condiții, ceea ce impune, în mare măsură, cunoștințe aprofundate privind elemente particulare ale statului membru vizat, elemente pe care autoritățile competente ale acestui stat sunt cele mai în măsură să le verifice³¹.

29 — Citată la nota de subsol 20, punctele 50-54.

30 — *Ibidem*, punctul 52.

31 — A se vedea punctul 53 din această hotărâre.

88. În acest context, în măsura în care instanța de trimitere se referă, în primul rând, la lipsa verificării de către guvernul german a respectării condițiilor de înregistrare a indicației „Bayerisches Bier” anterior depunerii cererii, este suficient să se observe că revine instanțelor naționale sarcina să se pronunțe cu privire la legalitatea unei cereri de înregistrare³².

89. În al doilea rând, în ceea ce privește problema îndeplinirii corecte de către Comisie a misiunii sale în speță, respectiv întrebarea dacă aceasta a verificat îndeplinirea condițiilor pentru înregistrare impuse prin Regulamentul nr. 2081/92, trebuie arătat că nimic din dosar nu indică, în general, neîndeplinirea de către Comisie a obligației sale de a realiza verificările oficiale impuse. Dimpotrivă, astfel cum au subliniat în mod justificat Comisia și Consiliul, se pare că indicația respectivă nu a fost înregistrată decât după o procedură îndelungată, care a durat șapte ani, și ca urmare a unor discuții și verificări aprofundate cu privire la respectarea diferitelor condiții ale înregistrării. În această privință, trebuie amintit că tocmai considerentul (1) al Regulamentului nr. 1347/2001 menționează solicitarea de informații suplimentare în vederea asigurării conformității înregistrării denumirii „Bayerisches Bier” cu articolele 2 și 4 din Regulamentul nr. 2081/92.

90. În opinia noastră, critica generală privind faptul că respectarea condițiilor prealabile ale înregistrării în temeiul articolului 17 din

Regulamentul nr. 2081/92 nu a fost verificată în mod legal este vădit neîntemeiată.

91. În ce privește, în cele din urmă, întrebarea adresată de instanța de trimitere cu privire la chestiunea dacă indicația „Bayerisches Bier” este o indicație „protejată legal” sau „consacrată prin utilizare”, astfel cum impune articolul 17 din Regulamentul nr. 2081/92, trebuie observat din nou că revine autorităților statului membru vizat sarcina să procedeze la o astfel de apreciere, pe baza căreia Comisia poate înregistra indicația în mod legal, cu excepția cazului în care aceasta este afectată de o eroare vădită³³.

92. În această privință, trebuie remarcat în speță că, în măsura în care Bavaria și Bavaria Italia arată că, în Germania, nu exista un sistem conceput special pentru abordarea problemei protecției legale a indicațiilor geografice sau, cel puțin, un sistem cu un efect sau cu un scop comparabil, argumentele acestora sunt, în opinia noastră, întemeiate pe o interpretare eronată sau, în orice caz, pe o interpretare prea restrictivă a articolului 17 alineatul (1) din Regulamentul nr. 2081/92. Trebuie să se țină seama de faptul că, la

32 — A se vedea în această privință punctele 57 și 58 din această hotărâre.

33 — A se vedea Hotărârea Carl Kühne și alții, citată la nota de subsol 20, în special punctul 60.

momentul când sistemul de protecție comunitar instituit prin Regulamentul nr. 2081/92 a intrat în vigoare, un sistem de acest tip prin care se urmărea protecția denumirilor de origine și a indicațiilor geografice nu exista în numeroase state membre, între care și Germania³⁴. Așadar, noțiunile de denumiri „protejate legal” și „consacrate prin utilizare” nu trebuie interpretate în mod strict, dat fiind că orice interpretare trebuie să aibă efectul de a permite diferitelor state membre, în pofida tradițiilor juridice diferite ale acestora, să solicite înregistrarea denumirilor și a indicațiilor în cadrul procedurii simplificate.

săvârși o eroare vădită. Trebuie adăugat, în această privință, că protecția legală și utilizarea unei denumiri nu sunt în mod necesar concepte care se exclud reciproc, dat fiind că, în anumite sisteme, utilizarea unei denumiri poate constitui o condiție prealabilă a protecției sale legale.

93. Acestea fiind spuse, suntem de acord cu guvernul german, potrivit căruia cele cinci tratate bilaterale privind protecția indicației „Bayerisches Bier” menționate în cererea de înregistrare ar fi suficiente prin ele însele pentru a stabili protecția legală a acestei denumiri în Germania în scopul aplicării procedurii simplificate.

95. Prin urmare, reiese că se putea concluziona în mod întemeiat de către Comisie în sensul că indicația „Bayerisches Bier” îndeplinea condițiile pentru a fi protejată legal sau consacrată prin utilizare în vederea asigurării înregistrării în cadrul procedurii simplificate vizate la articolul 17 din Regulamentul nr. 2081/92.

94. În plus, reiese în orice caz că, din aceste tratate coroborate cu mai multe etichete de bere care conțin denumirea „Bayerisches Bier” și cu anumite publicații transmise de guvernul german, Comisia a dedus că această denumire era consacrată prin utilizare, concluzie care considerăm că poate fi formulată în mod valabil sau, în orice caz, fără a

96. Prin urmare, trebuie concluzionat în sensul că motivele formulate de instanța de trimitere cu privire la eventuala nerespectare a condițiilor de procedură pentru aplicarea procedurii simplificate în temeiul articolului 17 din Regulamentul nr. 2081/92 nu sunt întemeiate.

34 — *Ibidem*, punctul 33. A se vedea de asemenea în acest context Hotărârea din 25 octombrie 2005, Germania și Danemarca/Comisia (C-465/02 și C-466/02, Rec., p. I-9115, punctul 98).

d) A șasea și a șaptea întrebare subiacentă, referitoare la eventuala nerespectare a cerințelor de fond stabilite la articolul 2 alineatul (2) litera (b), la articolul 3 alineatul (1) și la articolul 17 alineatul (2) din Regulamentul nr. 2081/92

înregistrarea unei IGP care cuprinde același nume, fără a fi justificată de vreun element particular, constituie o încălcare a articolului 2 alineatul (2) litera (b) din Regulamentul nr. 2081/92. În al doilea rând, nu există nicio legătură directă între o calitate, reputația sau o altă caracteristică oarecare a berii respective și originea sa geografică în Bavaria.

97. Prin aceste întrebări subiacente, care trebuie examinate împreună, instanța de trimitere dorește să afle în principal dacă înregistrarea „Bayerisches Bier” ca IGP ar putea fi nulă în măsura în care este vorba în realitate despre un „termen generic”, care nu prezintă nicio „legătură directă”, în sensul din Hotărârea Warsteiner Brauerei³⁵, între o calitate determinată, între o calitate specifică, reputația sau o altă caracteristică și originea sa specifică (Bavaria), și dacă, prin urmare, condițiile de fond stabilite la articolul 2 alineatul (2) litera (b), la articolul 3 alineatul (1) și la articolul 17 alineatul (2) din Regulamentul nr. 2081/92 nu sunt respectate.

100. În continuare, Bavaria și Bavaria Italia susțin că respectivul caracter generic al indicației „Bayerisches Bier” este datorat difuzării metodei de producție bavareze bazate pe fermentația la rece. Caracterul real al acestei afirmații este confirmat de utilizarea termenului „Bavaria” sau a traducerilor acestuia în alte limbi, ca element al unor denumiri, al unor mărci și al unor etichete ale unor societăți din întreaga lume, inclusiv din Germania, și ca sinonim pentru bere în cel puțin trei state membre (Danemarca, Suedia și Finlanda).

i) Principalele argumente ale părților

98. Potrivit guvernului olandez, Bavaria și Bavaria Italia, motivele de anulare indicate în aceste întrebări subiacente sunt întemeiate.

101. Bayerischer Brauerbund, Comisia și Consiliul, precum și guvernele elen, german și italian contestă interpretarea propusă de instanța de trimitere.

99. În primul rând, Bavaria și Bavaria Italia susțin că, dat fiind că Bavaria este o țară,

102. În ceea ce privește, în special, condițiile stabilite prin articolul 2 alineatul (2) litera (b) din Regulamentul nr. 2081/92, Comisia

³⁵ — Hotărârea din 7 noiembrie 2000 (C-312/98, Rec., p. I-9187).

susține, în primul rând, că revine statului membru respectiv să verifice respectarea acestor condiții, controalele efectuate de Comisie și de Consiliu având caracter periferic și limitându-se la constatarea inexistenței unei erori vădite.

ii) Aprecieri

103. În orice situație, astfel cum susțin Bayerischer Brauerbund, Comisia, Consiliul și guvernele german și italian, în cadrul Regulamentului nr. 1347/2001, elementul determinant care justifică înregistrarea „Bayerisches Bier” ca IGP nu este atât calitatea berii sau alte caracteristici, ci reputația acesteia. În plus, este evident că termenul „țară” privește un stat membru sau o țară terță, și nu o regiune.

104. În ceea ce privește natura generică a termenului, intervenientele sunt de acord că nimic din ordonanța de trimitere nu invalidează raționamentul formulat în preambulul Regulamentului nr. 1347/2001. Guvernul italian adaugă că aici este vorba despre o chestiune care nu poate fi invocată decât în cadrul procedurii de înregistrare și că, în orice caz, Bavaria și Bavaria Italia nu au reușit să demonstreze că, la momentul când a fost depusă cererea de înregistrare, indicația a devenit generică. Bayerischer Brauerbund susține că este vorba despre o chestiune de fapt, a cărei apreciere nu este de competența Curții în cadrul unei cereri de pronunțare a unei hotărâri preliminare. Guvernul german face referire la tratatele bilaterale citate la punctul 74 de mai sus pentru a demonstra că indicația nu este generică.

105. Pentru început, trebuie observat că, deși înregistrarea în cadrul procedurii simplificate presupune ca numele respectiv să respecte condițiile de fond din Regulamentul nr. 2081/92, care decurg din definiția noțiunii de indicație geografică, stabilită la articolul 2 alineatul (2) litera (b) din acest regulament, precum și din interdicția de a înregistra denumiri devenite generice, prevăzută la articolul 3 alineatul (1) și la articolul 17 alineatul (2) din regulamentul menționat³⁶, și deși, anterior înregistrării, Comisia are obligația de a verifica respectarea acestor condiții de către denumirea respectivă³⁷, totuși controlul juridic material al acestor chestiuni trebuie să rămână limitat în anumite privințe.

106. Pe de o parte, astfel de limitări decurg din faptul că, astfel cum am precizat în cele de mai sus, atribuția de a verifica respectarea condițiilor de fond din Regulamentul nr. 2081/92, care revine Comisiei, poate fi limitată la rândul său, în cadrul competenței

36 — A se vedea în această privință, în special, Hotărârea din 16 martie 1999, Danemarca și alții/Comisia (C-289/96, C-293/96 și C-299/96, Rec., p. I-1541, punctul 92).

37 — A se vedea în această privință punctul 86 de mai sus și Hotărârea Danemarca și alții/Comisia, citată anterior, punctul 54.

comune a statului membru vizat și a Comisiei, în măsura în care o astfel de verificare implică anumite cunoștințe aprofundate ale unor elemente pe care autoritățile competente ale statului respectiv sunt cele mai în măsură să le verifice³⁸.

107. Pe de altă parte, în măsura în care revine într-adevăr Comisiei să verifice respectarea condițiilor de fond ale înregistrării, trebuie observat că, în măsura în care o astfel de apreciere implică în mod evident constatări complexe și sensibile, în special în ceea ce privește chestiunea utilizării unui termen în sens generic în statele membre, Comisia ar trebui să beneficieze de o anumită libertate de apreciere³⁹.

108. În acest context, nu considerăm că elementele invocate de instanța de trimitere privind condițiile de fond din Regulamentul nr. 2081/92 impun ca înregistrarea denumirii „Bayerisches Bier” prin Regulamentul nr. 1347/2001 să fie considerată nevalidă.

109. Cu privire la respectarea articolului 2 alineatul (2) litera (b) din Regulamentul nr. 2081/92, potrivit acestui articol este necesară, în primul rând, existența unei legături directe între, pe de o parte, o calitate determinată, reputația sau altă caracteristică a produsului și, pe de altă parte, originea sa geografică specifică⁴⁰.

110. În această privință, astfel cum au precizat Comisia și Consiliul, decizia de a înregistra denumirea „Bayerisches Bier” ca IGP era întemeiată inițial, conform caietului de sarcini depus, pe reputația atribuită la nivel general, potrivit acestora, berii originare din Bavaria.

111. Aparent, Comisia a considerat că această reputație specială a berii produse în Bavaria, la momentul înregistrării, se ancora în lunga tradiție a producerii berii în Bavaria și în măsurile care au fost luate de timpuriu în vederea garantării unei anumite calități a producției, astfel cum dovedește, de exemplu, „Reinheitsgebot” german din 1516. Considerăm că se poate formula în mod legitim această concluzie.

38 — A se vedea punctele 85-87 de mai sus și Hotărârea Carl Kühne și alții, citată la nota de subsol 20, punctele 50-54 și punctul 59 și următoarele.

39 — A se vedea în această privință jurisprudența intervenită în mai multe domenii ale dreptului comunitar cu privire la exercitarea competențelor instituțiilor comunitare de către acestea în materii care implică aprecieri economice și/sau sociale complexe: în special Hotărârea din 14 ianuarie 1997, Spania/Comisia (C-169/95, Rec., p. I-135, punctul 34), Hotărârea din 19 noiembrie 1998, Regatul Unit/Consiliul (C-150/94, Rec., p. I-7235, punctul 49), Hotărârea din 14 decembrie 2000, Italia/Comisia (C-99/99, Rec., p. I-11535, punctul 26), Hotărârea din 12 martie 2002, Omega Air și alții (C-27/00 și C-122/00, Rec., p. I-2569, punctul 65), Hotărârea din 29 aprilie 2004, Italia/Comisia (C-372/97, Rec., p. I 3679, punctul 83), și Hotărârea din 12 octombrie 2004, Nicoli (C 87/00, Rec., p. I-9357, punctul 37).

40 — A se vedea Hotărârea Warsteiner Brauerei, citată la nota de subsol 35, punctul 43, și Hotărârea din 7 mai 1997, Pistre și alții (C-321/94-C-324/94, Rec., p. I-2343, punctul 35).

112. Obiecția formulată de instanța de trimitere, potrivit căreia niciun produs denumit „Bayerisches Bier”, prezentând această legătură directă cu originea sa, nu există pe piață în prezent, deși există o serie întreagă de diferite tipuri de bere a căror trăsătură comună este producerea lor în fabrici de bere din Bavaria, pare fondată pe o înțelegere eronată a naturii unei IGP, precum și pe o confuzie vădită între noțiunea de IGP și cea de marcă. Elementul decisiv pentru înregistrarea unei IGP nu este problema dacă acea calitate, reputație sau altă caracteristică a unui tip sau a unei mărci de bere specifice se datorează originii geografice a acesteia, ci mai degrabă problema de a determina dacă poate fi stabilită această legătură între băutura „bere” și originea geografică respectivă. De asemenea, IGP nu sunt concepute pentru a distinge un produs sau un producător specific, ci pot fi utilizate de toți producătorii și pentru toate produsele, în speță pentru toate tipurile de bere care provin din zona geografică vizată și care respectă caietul de sarcini al produsului respectiv.

113. În al doilea rând, definiția indicației geografice cuprinsă la articolul 2 alineatul (2) litera (b) din Regulamentul nr. 2081/92 impune ca această indicație să conțină „numele unei regiuni, al unui loc specific sau, în cazuri excepționale, al unei țări”.

114. Deși este posibil să se înregistreze IGP respectivă, în mod excepțional, chiar dacă Bavaria ar trebui considerată „țară”, considerăm că această opinie, susținută de Bavaria, de Bavaria Italia și de guvernul olandez trebuie

respinsă. Bavaria este un land și prin urmare, reprezintă una dintre entitățile federale ale statului federal german și, în temeiul acestui fapt, nu este adecvată tratarea Bavariei drept „țară” în sensul articolului 2 alineatul (2) litera (b), întrucât este evident că Germania este o țară. Prin urmare, Bavaria ar trebui considerată mai degrabă o „regiune” în sensul acestei dispoziții și putem preciza că este o regiune cu o identitate culturală deosebit de puternică și cu tradiții specifice, între care berea ocupă un loc proeminent.

115. Prin urmare, nu reiese din elementele invocate de instanța de trimitere că înregistrarea „Bayerisches Bier” nu ar respecta condițiile stipulate la articolul 2 alineatul (2) litera (b) din Regulamentul nr. 2081/92.

116. În ceea ce privește întrebarea dacă indicația „Bayerisches Bier” ar fi trebuit considerată un termen generic în sensul articolului 3 alineatul (1) și al articolului 17 alineatul (2) din Regulamentul nr. 2081/92, trebuie amintit că, în conformitate cu o jurisprudență constantă, în scopul de a aprecia caracterul generic al unei denumiri, este necesar „să se țină cont de locurile unde produsul respectiv a fost produs atât în interiorul, cât și în afara statului membru care a obținut înregistrarea denumirii în

cauză, de consumul acestui produs și de modul în care este percepută această denumire de consumatori în interiorul și în afara statului membru respectiv, de existența unei legislații naționale speciale privind produsul menționat, precum și de modul în care a fost utilizată această denumire potrivit dreptului comunitar”⁴¹.

117. În ceea ce privește în special argumentul formulat de instanța de trimitere și întemeiat pe faptul că indicația respectivă a fost utilizată istoric pentru a desemna, din secolul al XIX-lea, o metodă specială de producție bazată pe fermentația la rece și originară din Bavaria, însă care s-a răspândit de atunci în întreaga Europă, trebuie arătat în primul rând că, chiar dacă acest fapt ar fi real, în același mod în care o denumire folosită inițial pentru a face legătura dintre produse și o regiune determinată poate deveni generică, odată cu trecerea timpului, este posibil ca termenii anterior generici să fie utilizați din nou în sensul de indicație geografică a produsului, astfel cum a fost cazul, potrivit Comisiei și Consiliului, pentru denumirea „Bayerisches Bier” după 1940.

118. În această privință, astfel cum subliniază Comisia și cum reiese din considerentul (5) al Regulamentului nr. 1347/2001, Comisia a solicitat tuturor statelor membre să furnizeze informații privind utilizarea denumirii „Baye-

risches Bier” sau a unor părți din aceasta în scopul de a stabili dacă, în cadrul Comunității ca ansamblu, acest termen era generic prin natura sa.

119. Deși, astfel cum au subliniat Bavaria și Bavaria Italia, este adevărat că cinci state membre au arătat că este posibil ca această denumire sau traducerea acesteia să fi devenit generice în aceste state, Comisia a considerat, ulterior evaluării probelor primite, că numai în Danemarca termenii „bajersk” și „bajer” sunt pe punctul de a fi utilizați în mod generic pentru a desemna berea.

120. Constatarea Comisiei potrivit căreia termenii aflați în legătură cu „Bayerisches Bier” sunt pe punctul de a deveni generici într-un stat membru, constatare care se întemeiază pe o apreciere a probelor pe care nu o considerăm ca fiind vădit afectată de erori, nu împiedică, în sine, înregistrarea acestei indicații în temeiul articolului 3 alineatul (1) și al articolului 17 alineatul (2) din Regulamentul nr. 2081/92⁴².

121. Prin urmare, elementele expuse de instanța de trimitere nu permit să se conclu-

41 — A se vedea Hotărârea din 26 februarie 2008, Comisia/Germania (C-132/05, Rep., p. I-957, punctul 53), și Hotărârea Danemarca și Germania/Comisia, citată la nota de subsol 34, punctele 76-99.

42 — A se vedea în această privință Hotărârea Danemarca și Germania/Comisia, citată la nota de subsol 34, punctele 75-84.

zioaneze în sensul că indicația „Bayerisches Bier” a fost înregistrată contrar interdicției, prevăzută la articolul 3 alineatul (1) și la articolul 17 alineatul (2) din Regulamentul nr. 2081/92, de a înregistra denumiri care sunt sau au devenit termeni generici sau în sensul că s-ar fi depășit de către Comisie marja de apreciere de care dispune la verificarea respectării acestei condiții referitoare la înregistrare.

122. Prin urmare, motivele de anulare care figurează în întrebările subiacente a șasea și a șaptea nu sunt întemeiate.

e) A opta întrebare subiacentă privind eventuala nerespectare a condițiilor de fond prevăzute la articolul 14 alineatul (3) din Regulamentul nr. 2081/92.

123. Prin această întrebare, instanța de trimitere urmărește să se stabilească, în esență, dacă înregistrarea „Bayerisches Bier” nu ar fi trebuit refuzată în temeiul articolului 14 alineatul (3) din Regulamentul nr. 2081/92, dat fiind că, în raport cu „reputația și notorietatea” mărcii Bavaria, precum și în raport cu durata utilizării acesteia, indicația „Bayerisches Bier” era „de natură să inducă în eroare consumatorul în ceea ce privește identitatea reală a produsului”.

i) Principalele argumente ale părților

124. Guvernul olandez, precum și Bavaria și Bavaria Italia consideră că această întrebare impune un răspuns afirmativ.

125. Bavaria și Bavaria Italia consideră că această întrebare este strâns legată de a doua întrebare, privind coexistența IGP „Bayerisches Bier” și a mărcii „Bavaria”. Bavaria și Bavaria Italia susțin că, întrucât considerentul (3) al Regulamentului nr. 1347/2001 respinge orice risc de inducere în eroare a consumatorului în sensul articolului 14 alineatul (3) din Regulamentul nr. 2081/92, un astfel de risc trebuie respins și în contextul analizei privind coexistența denumirilor susmenționate și că, prin urmare, este necesar să se autorizeze coexistența acestora.

126. Bayerischer Brauerbund, Comisia, Consiliul, precum și guvernele german, grec și italian arată că situația vizată la articolul 14 alineatul (3) din Regulamentul nr. 2081/92 nu este cea a „Bayerisches Bier” și „Bavaria”.

127. Comisia și Consiliul subliniază larga putere de apreciere acordată instituțiilor prin articolul 14 alineatul (3) din Regula-

mentul nr. 2081/92. Precum guvernul german, Comisia și Consiliul subliniază că, pe baza informațiilor și a faptelor stabilite în cursul procedurii și ținând seama de numărul mărcilor înregistrate care cuprind cuvântul „Bavaria” sau termeni similari, chiar dacă nu se poate concluziona că aceste mărci au dobândit un caracter distinctiv datorită utilizării lor prelungite și intense, dovezile aduse nu erau suficiente pentru a susține asocierea de către consumatori a berilor etichetate „Bavaria” cu (societățile) Bavaria și Bavaria Italia, mai degrabă decât cu landul german Bavaria. Acest fapt este cu atât mai adevărat cu cât numeroase beri „bavareze” și alte produse originare din Bavaria și care purtau acest nume erau disponibile pe piață în acea perioadă. Prin urmare, pe baza informațiilor disponibile, s-a considerat că înregistrarea „Bayerisches Bier” nu ar fi de natură a induce în eroare consumatorii cu privire la identitatea produsului.

ii) Aprecieri

128. Articolul 14 alineatul (3) din Regulamentul nr. 2081/92 este conceput, în mod vădit, pentru protejarea unei mărci existente la momentul înregistrării, dat fiind că acest articol interzice înregistrarea unei denumiri de origine sau a unei indicații geografice atunci când înregistrarea respectivă este de natură a induce în eroare consumatorul cu privire la adevărata identitate a produsului. Înțelegem această dispoziție în sensul că urmărește prevenirea oricărei confuzii pentru consumator între un produs desemnat printr-o IGP și un produs desemnat printr-o marcă anume.

129. Revine legiuiitorului comunitar să aprecieze dacă se creează o astfel de situație, chiar potrivit termenilor dispoziției legale susmenționate, „având în vedere renumele mărcii, notorietatea și durata de utilizare a acesteia”.

130. În speță, astfel cum rezultă din considerentul (3) al Regulamentului nr. 1347/2001, Consiliul și Comisia, recunoscând existența denumirii „Bavaria” ca marcă valabilă, în plus, au considerat că, în temeiul faptelor și al informațiilor disponibile, înregistrarea „Bayerisches Bier” ca IGP nu era de natură a induce consumatorul în eroare cu privire la adevărata identitate a produsului în raport cu marca „Bavaria”.

131. În această privință, trebuie observat că nici instanța de trimitere, nici părțile din cadrul procedurii, în special Bavaria, Bavaria Italia și guvernul olandez, nu au evidențiat niciun element de natură a demonstra în ce măsură era eronată această constatare.

132. Prin urmare, este suficient să se constate că nu s-a contestat că denumirea „Bavaria” este o marcă binecunoscută și consacrată și

care a fost utilizată o perioadă îndelungată, astfel cum au subliniat chiar Bavaria și Bavaria Italia. Reiese de asemenea din memoriile depuse de Comisie și de Consiliu că, la verificarea îndeplinirii condițiilor de la articolul 14 alineatul (3) din Regulamentul nr. 2081/92, aceste instituții au ținut seama în special de durata și de intensitatea utilizării mărcii Bavaria, precum și de caracterul distinctiv astfel dobândit de aceasta.

f) Concluzie privind aprecierea validității

135. Ținând seama de considerațiile anterioare, trebuie subliniat că această analiză nu a evidențiat nimic de natură a dovedi nulitatea Regulamentului nr. 1347/2001 sau pe cea a Regulamentului nr. 2081/92 pe care se întemeiază.

B — A doua întrebare

133. În acest context, constatarea potrivit căreia indicația geografică „Bayerisches Bier” și marca „Bavaria” nu se regăsesc în situația vizată la articolul 14 alineatul (3) din Regulamentul nr. 2081/92 nu pare a fi eronată sau a depăși puterea discreționară de care dispun Comisia și Consiliul în aprecierea acestei chestiuni⁴³, dat fiind că renumele sau reputația unei mărci sunt cele mai importante și că, cu cât caracterul său distinctiv este mai puternic, cu atât mai redus va fi riscul inducerii în eroare a consumatorilor și cel al asocierii unui produs desemnat de o IGP cu această marcă.

136. Prin cea de a doua întrebare, formulată în ipoteza în care prima este declarată inadmisibilă sau neîntemeiată, instanța de trimitere solicită să se stabilească, în esență, care sunt efectele pe care înregistrarea „Bayerisches Bier” ca IGP le poate avea asupra unor mărci anterioare care includ termenul „Bavaria”. Instanța de trimitere urmărește să se stabilească în special dacă Regulamentul nr. 1347/2001 trebuie interpretat în sensul că înregistrarea nu poate avea niciun efect negativ asupra validității sau a posibilității de a utiliza mărcile respective.

134. Prin urmare, motivul de nulitate legat de nerespectarea eventuală a articolului 14 alineatul (3) din Regulamentul nr. 2081/92 trebuie considerat nefondat.

1. Principalele argumente ale părților

137. Bavaria și Bavaria Italia arată că coexistența IGP „Bayerisches Bier” și a unor mărci anterioare care includ termenul „Bavaria” este

43 — A se vedea punctele 106 și 107 de mai sus.

autorizată în mod expres, ceea ce obligă în mod absolut instanțele naționale, în conformitate cu considerentul (4) al Regulamentului nr. 1347/2001. În orice caz, în temeiul considerentelor (3) și (4) ale Regulamentului nr. 2081/92, condițiile vizate la articolul 14 alineatul (2) din acesta sunt îndeplinite.

alineatul (2) din Regulamentul nr. 2081/92, nu se poate pretinde în mod rezonabil că o constatare a legiutorului comunitar nu este valabilă în același timp pentru Comunitate și pentru statele membre. În orice caz, instanțele naționale nu pot aplica articolul 14 alineatul (2) decât în raport cu perioada ulterioară înregistrării.

138. În primul rând, acestea subliniază că mărcile sunt anterioare înregistrării IGP, astfel cum este, de altfel, utilizarea termenului „Bavaria” în denumirea societății. În al doilea rând, validitatea și buna-credință a mărcilor, precum și lipsa oricărui risc de confuzie au fost confirmate atât prin poziția adoptată de diferiții reprezentanți în cursul lucrărilor pregătitoare ale Regulamentului nr. 1347/2001, exprimată în mai multe documente și în considerentul (4) al regulamentului, cât și de referirile constante la Țările de Jos ca țară de origine a berii în mărcile și indicațiile vizate.

140. De altfel, protecția indicației „Bayerisches Bier” ca IGP pentru motivul că nici Comisia, nici Consiliul nu au identificat un conflict cu mărcile înregistrate „Bavaria” ar corespunde economiei generale a Regulamentului nr. 2081/92, pe când, în schimb, dacă instanțele naționale consideră că există un conflict, protecția va fi acordată „Bayerisches Bier” în detrimentul mărcilor „Bavaria”.

139. Guvernul olandez susține opinia adoptată de Bavaria și pe cea adoptată de Bavaria Italia și arată că, de-a lungul întregii proceduri de înregistrare, Comisia și guvernul german au favorizat coexistența mărcilor înregistrate „Bavaria” cu IGP „Bayerisches Bier”, ceea ce s-a reflectat atât în procesele-verbale existente la dosar, cât și în considerentul (4) al Regulamentului nr. 1347/2001. Chiar dacă revine instanței naționale să aplice articolul 14

141. Dimpotrivă, Bayerischer Brauerbund și Comisia, precum și guvernele ceh, elen, german și italian insistă asupra faptului că, în orice caz, revine instanței naționale să aprecieze dacă sunt respectate condițiile stabilite la articolul 14 alineatul (2) din Regulamentul nr. 2081/92 și, prin urmare, dacă mărcile „Bavaria” pot fi utilizate în continuare.

142. Guvernul ceh susține că alineatele (2) și (3) ale articolului 14 din Regulamentul nr. 2081/92 au obiective distincte, care nu pot fi fuzionate. Deși respectarea articolului 14 alineatul (3) trebuie evaluată anterior înregistrării, articolul 14 alineatul (2) privește utilizarea unei mărci ulterior înregistrării și, prin urmare, poate conduce la interzicerea de către o instanță națională a utilizării unei mărci anterioare.

143. Potrivit Comisiei, Regulamentul nr. 1347/2001 nu reflectă nicio poziție definitivă privind coexistența IGP „Bayerisches Bier” cu mărcile care includ termenul „Bavaria”. Potrivit guvernului elen, considerentele acestui regulament arată că nu va avea loc inducerea în eroare a consumatorilor.

144. Potrivit Bayerischer Brauerbund, considerentul (3) al Regulamentului nr. 1347/2001 nu se raportează decât la articolul 14 alineatul (3) din Regulamentul nr. 2081/92 și nu poate fi aplicat în cazul articolului 14 alineatul (2) din acest din urmă regulament. Bayerischer Brauerbund susține că, în speță, nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute la articolul 14 alineatul (2), în măsura în care, în primul rând, mărcile respective sunt de natură a induce în eroare consumatorii cu privire la originea geografică a berii respective și, în al doilea rând, mărcile nu au fost înregistrate cu bună-credință, dat fiind că acestea încalcă legislația națională și pe cea internațională aplicabile în statul în care a avut loc înregistrarea mărcii la momentul depunerii cererii de înregistrare.

2. Aprecieri

145. Astfel cum reiese din ordonanța de trimitere și din memoriile, în special din cele depuse de Bavaria și de Bavaria Italia, întrebarea dacă înregistrarea „Bayerisches Bier” ca IGP prin Regulamentul nr. 1347/2001 poate afecta validitatea sau posibilitatea de a utiliza mărci anterioare ce includ termenul „Bavaria” face trimitere în special la considerentele (3) și (4) ale acestui regulament.

146. Prin urmare, trebuie observat, pentru început, că preambulul unui act comunitar urmărește să descrie motivele și obiectivul legiuitorului comunitar cu privire la adoptarea actului respectiv. Prin urmare, în această calitate, preambulul unui act comunitar poate fi util Curții în măsura în care acesta precizează motivele adoptării actului, permițând Curții să aprecieze validitatea actului vizat⁴⁴ sau, în măsura în care enunță obiectul și scopul unui act legislativ, poate fi luat în considerare cu ocazia interpretării dispozițiilor-cheie ale acestui act⁴⁵.

44 — A se vedea, de exemplu, Hotărârea din 22 ianuarie 1986, Eridania și alții (250/84, Rec., p. 117, punctul 379), Hotărârea din 19 septembrie 2002, Huber (C-336/00, Rec., p. I-7699, punctul 35), și Hotărârea din 9 septembrie 2004, Spania/Comisia (C-304/01, Rec., p. I-7655, punctul 50).

45 — A se vedea, de exemplu, Hotărârea din 20 septembrie 2001, Grzelczyk (C-184/99, Rec., p. I-6193, punctul 44), și Hotărârea din 16 octombrie 2007, Palacios de la Villa (C-411/05, Rep., p. I-8531, punctele 42 și 44).

147. În schimb, preambulul unui act comunitar nu are valoare juridică obligatorie proprie, independent de dispozițiile-cheie ale actului respectiv⁴⁶.

148. Prin urmare, în speță, considerentele (3) și (4) ale preambulului Regulamentului nr. 1347/2001 nu pot reprezenta, prin ele însele, temeiul coexistenței mărcilor care includ „Bavaria” și a IGP „Bayerisches Bier”.

149. Efectele juridice produse de actul de înregistrare ca IGP, precum Regulamentul nr. 1347/2001 în speță, sunt stabilite prin Regulamentul nr. 2081/92, pe care se întemeiază această înregistrare⁴⁷. Dacă și în ce măsură înregistrarea „Bayerisches Bier” ca IGP prin Regulamentul nr. 1347/2001 este de natură a afecta validitatea sau utilizarea mărcilor anterioare „Bavaria” trebuie să se evalueze, prin urmare, în cadrul articolului 14 din Regulamentul nr. 2081/92, care reglementează tocmai relațiile dintre denumirile înregistrate în temeiul acestui regulament și mărci.

150. În acest sens, astfel cum au arătat în mod justificat mai multe părți, alineatele (2) și (3) ale articolului 14 din Regulamentul nr. 2081/92 au fiecare obiective și funcții distincte în cadrul echilibrului pe care acest regulament urmărește să îl stabilească între indicații geografice și denumiri de origine, pe de o parte, și dreptul asupra mărcilor, pe de altă parte.

151. În ceea ce privește articolul 14 alineatul (3) din regulamentul menționat, astfel cum am indicat în cele de mai sus, această dispoziție oferă protecția mărcilor anterioare în măsura în care aceasta împiedică înregistrarea unei indicații sau a unei denumiri a cărei utilizare ar crea un risc de confuzie cu o marcă anterioară⁴⁸.

152. Prin urmare, articolul 14 alineatul (3) din Regulamentul nr. 2081/92, dacă este corect aplicat de legiuitorul comunitar, are rolul unei bariere împotriva înregistrării indicațiilor și a denumirilor care pot fi confundate cu o marcă existentă, în sensul

46 — A se vedea în această privință, de exemplu, Hotărârea din 19 noiembrie 1998, Nilsson și alții (C-162/97, Rec., p. I 7477, punctul 54).

47 — Faptul că instanța de trimitere nu se referă, în această întrebare, decât la Regulamentul nr. 1347/2001 nu împiedică luarea în considerare de către Curte și a Regulamentului nr. 2081/92. A se vedea în această privință, în special, Hotărârea din 2 februarie 1994, Verband Sozialer Wettbewerb, cunoscută sub numele „Clinique” (C-315/92, Rec., p. I-317, punctul 7), și Hotărârea din 7 iulie 2005, Weide (C-153/03, Rec., p. I-6017, punctul 25).

48 — A se vedea punctele 128 și 129 de mai sus.

specific al acestei dispoziții, fără a înlătura totuși posibilitatea ca marca anterioară să intre în conflict și cu denumirea înregistrată în temeiul articolului 13 din Regulamentul nr. 2081/92.

obligatorie în sensul că indicația geografică „Bayerisches Bier” și mărcile care includ termenul „Bavaria” pot coexista.

153. „Testul de compatibilitate”, bazat pe riscul de confuzie, astfel cum este expus la articolul 14 alineatul (3) din regulamentul menționat, nu permite să se acopere toate situațiile în care, în conformitate cu domeniul de protecție oferit prin acest articol, unele mărci pot împiedica utilizarea unor denumiri înregistrate în temeiul acestui regulament. De exemplu, poate exista o evocare, în sensul articolului 13 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 2081/92, a unei denumiri protejate în lipsa oricărui risc de confuzie între produsele vizate și chiar dacă nicio protecție comunitară nu s-ar aplica în cazul elementelor denumirii de referință care reia terminologia litigioasă⁴⁹.

154. Prin urmare, subînțelegând că este îndeplinită condiția înregistrării prevăzută la articolul 14 alineatul (3), constatarea legiuitorului comunitar în speță, astfel cum este indicată la considerentul (3) al Regulamentului 1347/2001, nu reflectă o concluzie

155. În schimb, principiul coexistenței este consacrat prin articolul 14 alineatul (2) din Regulamentul nr. 2081/92, care prevede condițiile în care utilizarea unei mărci anterioare – chiar dacă utilizarea sa corespunde uneia dintre situațiile care intră în sfera de aplicare a articolului 13 din regulamentul menționat⁵⁰ – poate continua în pofida înregistrării unei denumiri sau a unei indicații.

156. Astfel cum arată cu claritate cuprinsul acesteia, dispoziția menționată permite continuarea utilizării unei mărci aflate în conflict cu o IGP sau cu o denumire de origine, în sensul articolului 13 din Regulamentul nr. 2081/92, numai cu condiția ca, în primul rând, marca să fi fost înregistrată cu bunăcredință anterior datei de depunere a cererii de înregistrare a denumirii de origine sau a indicației geografice și, în al doilea rând, ca marca să nu fie afectată de motivele de nulitate sau de decădere prevăzute la articolul 3 alineatul (1) literele (c) și (g) și la articolul 12 alineatul (2) litera (b) din Directiva cu privire la mărci

49 — A se vedea Hotărârea Consorzio per la tutela del formaggio Gorgonzola, citată la nota de subsol 12, punctul 26.

50 — Dacă aceasta nu are loc, *a priori* nu există niciun conflict între denumirea înregistrată și marca vizată, din punctul de vedere al protecției oferite în temeiul Regulamentului nr. 2081/92.

157. Cu alte cuvinte, în aceste împrejurări precise, respectiv atunci când marca anterioară nu a fost înregistrată cu bună-credință — condiție care, potrivit Hotărârii Consorzio per la tutela del formaggio Gorgonzola, depinde în special de chestiunea dacă cererea de înregistrare a mărcii vizate a ținut seama de ansamblul legislației naționale și internaționale aplicabile la momentul depunerii cererii de înregistrare a mărcii — sau, chiar dacă a fost înregistrată cu bună-credință, dacă marca aceasta poate fi afectată de motivele de nulitate sau de decădere prevăzute de dispozițiile pertinente din Directiva cu privire la mărci, protejarea denumirii de origine sau a indicației geografice înregistrate prevalează asupra mărcii anterioare⁵¹.

158. În această privință, trebuie subliniat că s-a stabilit cu claritate de către Curte, în Hotărârea Gorgonzola, că revine instanței naționale să decidă dacă marca în cauză a fost înregistrată cu bună-credință și dacă poate fi afectată de motivele de nulitate sau de decădere prevăzute în Directiva cu privire la mărci⁵².

159. Aceasta implică faptul că nu revine legiuitorului comunitar realizarea acestei

constatări atunci când acesta procedează la înregistrarea unei denumiri de origine sau a unei indicații geografice în temeiul Regulamentului nr. 2081/92.

160. Reiese cu claritate din considerațiile de mai sus că, prin declararea, la considerentul (4) al Regulamentului nr. 1347/2001, că utilizarea anumitor mărci, precum „Bavaria”, poate continua indiferent de înregistrarea indicației geografice „Bayerisches Bier” în măsura în care acestea îndeplinesc condițiile prevăzute la articolul 14 alineatul (2) din Regulamentul nr. 2081/92, legiuitorul comunitar a confirmat pur și simplu situația juridică rezultată în orice caz din acest articol.

161. Prin urmare, propunem să se răspundă la a doua întrebare preliminară în sensul că Regulamentul nr. 1347/2001 coroborat cu Regulamentul nr. 2081/92 trebuie interpretat în sensul că înregistrarea „Bayerisches Bier” ca IGP nu afectează nici validitatea, nici posibilitatea de a utiliza mărci anterioare ale unor terți care includ cuvântul „Bavaria”, cu condiția ca aceste mărci să fi fost totuși înregistrate cu bună-credință și să nu fie afectate de motive de nulitate sau de decădere în temeiul Directivei privind mărcile, în conformitate cu articolul 14 alineatul (2) din Regulamentul nr. 2081/92, verificare ce revine în sarcina instanței naționale.

⁵¹ — Hotărâre citată la nota de subsol 12, punctele 35 și 37.

⁵² — *Ibidem*, punctele 36 și 42.

V — Concluzie

162. Prin urmare, invităm Curtea să răspundă la întrebările preliminare astfel:

- „1) Analiza întrebării preliminare nu a evidențiat niciun element de natură a afecta validitatea Regulamentului (CE) nr. 1347/2001 al Consiliului din 28 iunie 2001 de completare a anexei la Regulamentul (CE) nr. 1107/96 al Comisiei privind înregistrarea indicațiilor geografice și a denumirilor de origine în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 17 din Regulamentul (CEE) nr. 2081/92 al Consiliului sau validitatea Regulamentului (CEE) nr. 2081/92 al Consiliului din 14 iulie 1992 privind protecția indicațiilor geografice și a denumirilor de origine ale produselor agricole și alimentare, pe care se întemeiază primul regulament citat.
- 2) Regulamentul nr. 1347/2001 coroborat cu Regulamentul nr. 2081/92 trebuie interpretat în sensul că înregistrarea „Bayerisches Bier” ca indicație geografică protejată nu afectează nici validitatea, nici posibilitatea de a utiliza mărci anterioare ale unor terți care includ cuvântul „Bavaria”, cu condiția ca aceste mărci să fi fost totuși înregistrate cu bună-credință și să nu fie afectate de motive de nulitate sau de decădere în temeiul Primei directive 89/104/CEE a Consiliului din 21 decembrie 1988 de apropiere a legislațiilor statelor membre cu privire la mărci, în conformitate cu articolul 14 alineatul (2) din Regulamentul nr. 2081/92, verificare ce revine în sarcina instanței naționale.”